

Pere Llovet

Escriptor. La història sempre li ha interessat i més si és la de Castelló d'Empúries, vila amb la qual té un lligam familiar. *Palau del vent* (Cal·lígraf) és la seva primera novel·la, en aquest cas històrica, amb la qual proposa un viatge mil anys enrere per conèixer el moment en què la vila va passar a ser la seu del comtat d'Empúries.

«La intriga de la novel·la la resol la tramuntana, té un paper principal»

- ▶ «Conèixer la història de Castelló d'Empúries, investigar-la era un tema d'interès personal»
- ▶ «El títol de la novel·la és un homenatge a la sardana 'L'Empordà' de Joan Maragall»

CRISTINA VILÀ BARTIS. CASTELLÓ D'EMPÚRIES

■ Els avis de Pere Llovet (Barcelona, 1952) eren de Castelló d'Empúries i ara ell i la seva germana en conserven la casa familiar. Va ser a les golfes d'aquest edifici on va trobar casualment un pergamí fet de pell de vedella que antics copistes devien descartar. És un pentagrama amb il·lustracions. La troballa va animar encara més les seves ganes d'escriure.

Ha escrit molt sobre psicoanàlisi, però aquesta és la seva primera novel·la i, a més, històrica. Això encara condiciona més. Soc psicòleg, però la psicologia, quan jo la vaig estudiar, formava part de Filosofia i Lletres. Així ja vaig estudiar història en el seu moment i, a part, sempre m'ha agradat la novel·la històrica, abans i tot que es posés de moda. També he passat moltes temporades a Castelló i conèixer la seva història, que les pedres ja parlen, investigar i sobretot quan va ser la seu del comtat, per mi era un tema d'interès, fins i tot, personal. **Al Palau del Vent aborda literàriament el trasllat de la seu del comtat d'Empúries des de Sant Martí a Castelló. Devia ser un moment important, no?**

És un moment estel·lar en què Castelló queda marcat per la història, esdevenint capital del comtat.

Què va provocar aquell trasllat? Sempre s'ha dit, i així es recull als llibres d'història, que era per preservar-se dels atacs del mar perquè abans, a Sant Martí, la seu estava molt exposada. Però jo, estudiant tot el que va passar, com es van fer obres d'assecamment dels Aiguamolls per guanyar terres de conreu, per mi ja era una raó prou poderosa. Per això en faig una hipòtesi històrica diferent de la que predomina. És a dir, que es passava d'un país acabat de conquerir, de guerra, a un país de conreu, de producció. És el segle XI, l'època de l'Abat Oliva, de les assemblees de Pau i Treva, quan tots els comtes veuen la necessitat de fer pactes. És passar d'un temps de guerres a un país de pau, per dir-

Pere Llovet, durant la primera presentació que va fer del llibre a Castelló d'Empúries

MERCÈ RIBA

ho de manera senzilla, un temps productiu, d'artesans i pagesos. **En aquesta línia, Castelló era un lloc privilegiat.**

Sí, amb moltes extensions inundades que es podien dessecar i guanyar com a terres de conreu. Avui en dia li diríem un pol de desenvolupament.

Les terres de conreu, aleshores, eren riquesa.

Exacte.

El trasllat el va imaginar Gausfred I, però el va fer possible el seu net Ponç I, va caldre temps, doncs. En el llibre descriu aquest viatge, que fou mitja aventura, i de forma molt versemblant.

Eren terres inundables i haver de passar per allà amb cavalls i carregats, el feia un viatge incert.

En aquell moment, els comtats catalans ja eren independents i els càrrecs hereditaris.

Això es produeix quan Almansor ataca Barcelona i l'imperi carolingi no els ve a socórrer. La relació de vassallatge vol dir que pa-

EDICIONS CAL·LÍGRAF. 275 PÀGS. 20 EUROS

gues tributs a canvi de protecció. Sembla que tot això ens ressona molt al que està passant ara. El que passa ara ja va passar fa mil anys o coses similars. La història es repeteix.

En el pròleg del llibre ens parla de Lluís Llach, els Beatles i Ovidi Montllor.

Et pots imaginar fàcilment el món on sorgeix una nova música, en aquell moment els trobadors, i que en els nostres temps moderns va ser la Nova Cançó catalana. També en aquella època es va formar el català, les Homilies d'Organyà. Tot i que recentment han trobat un manuscrit en català, anterior a les Homilies.

A la novel·la desenvolupa la idea de l'angoixa pel canvi de mil·lenni i com molts pensaven que arribava la fi del món. Recorda al que vam viure fa vint anys.

Sí, que hi havia persones que creien en això.

Sant Pere de Roda també apareix com un dels escenaris protagonistes.

Sí, era el gran propietari i ho va continuar essent, l'Església, fins a la desamortització, al segle XIX. Per altra part, a mi em fascina Sant Pere de Roda, és on hi ha la millor vista del món.

Alguns dels personatges parlen del nou Papa, Silvestre II, el primer d'origen occità. Un home realment obert de mires.

Va introduir moltes innovacions que venien dels àrabs. De fet, Còrdova era com Nova York ara. Aquest Papa tenia aquest perfil, com Ramon Llull, eren savis. I malgrat que va ser Papa molt pocs anys va ser capaç d'introduir el sistema numèric decimal, l'àbac, el quadrivi, el pèndol... És sorpre-

«Aquesta novel·la potser l'hauré escrit quatre vegades; volia trobar una trama que enganxés el lector»

«Pots imaginar fàcilment el món on sorgeix una nova música, en aquell moment els trobadors»

nent. **L'acció de la novel·la la centra en diferents personatges.**

Aquesta novel·la potser l'hauré escrit quatre vegades. La primera era pràcticament un llibre d'història, perquè em vaig estar documentant i ho trobava tot molt interessant. Després, però, vaig dir-me a mi mateix que volia fer una novel·la i que podia haver-hi l'històric, però que calia una trama novel·lesca que enganxés el lector.

La música juga un paper important dins la novel·la.

Moltíssim. La meua intenció era posar molta música, però a mida que em vaig anar documentant i estudiant l'època em vaig adonar que tot em quadrava perquè va ser quan va començar tota la música de trobadors, malgrat que es va consolidar més tard.

També la tramuntana.

Cert, després de la música és l'altre element. De fet, en el títol, *Palau del vent*, he fet caure l'article. És la lletra de la sardana *L'Empordà* de Joan Maragall.

Un homenatge al poeta.

Sí. En aquesta novel·la hi ha una intriga i qui la resol és la tramuntana, que desmunta un atemptat. És la tramuntana justiciera.

També hi fa aparèixer llegendes de Castelló.

La llegenda del Bruel. En aquesta la tramuntana hi té també un paper principal i serveix per descobrir tota la corruptela al voltant d'unes obres. Aquest és un element també molt actual perquè bé sabem el que comporten i la gent que se n'aprofita. La tramuntana és gairebé el personatge principal.

Després d'aquesta primera aventura literària, no sé si ha pensat a seguir?

A mi ja m'agradaria però dependrà de l'èxit d'aquesta. Allò que sí que m'agradaria fer són unes postilles on explicar del que surt a la novel·la que és cert i què ficció. L'anomenaria «Les claus» per entrar a la novel·la. Quan estudies un tema, tens ganes de donar-lo a conèixer.